

[Einar Simonsen.]

situation. Jeg har talt med adskillige militære, der har deres Tjeneste i disse Lejre, og de har samstemmende udtalt, at det absolut ikke var i Militærets Interesse at have alle disse civile Oppassere, men det var blevet etableret, straks efter at vi selv havde overtaget og begyndt Genopbygningen af Hæren, da der savnedes al militært Udstyr. Man saa nu hellere disse Civilisters Hæl end deres Taa; man mener fra den Side, at man udmærket godt selv kan klare de Ting, der skal klares, ved Militærets Hjælp. Jeg tror at vide, at der i den senere Tid er sket en Forandring her, og at der er afskediget en hel Del af disse Civilister. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Forsvarsminister, at han tager Skridtet fuldt ud og renser de militære Lejre og Øvelsespladser for al civil Medhjælp. Jeg har faaet oplyst fra en Gaard i Nærheden af Grænsen, at to Tjenestepiger fra denne Gaard saa sent som den 1. November har faaet Ansættelse ved en Militærlejr ved Grænsen mod en Betaling af 75 Kr. pr. Uge plus frit Arbejdstøj for en Arbejdstid af 44 Timer ugentlig. Jeg bemærker, at det ikke er til Arbejde af overordnet Karakter, men ganske almindeligt Arbejde, der ikke kræver særlig Uddannelse af nogen som helst Art. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om det kan have sin Rigtighed med et Tilfælde som det her nævnte, og om der er mange af den Slags Tilfælde.

Et Spørgsmaal, der er analogt med dette, har jeg til den højtærede Justitsminister. Er det rigtigt, at der til Bevogtning af Faarhuslejren er antaget unge Mænd, der kommer direkte fra Landbrugs-erhvervet og Landbrugsarbejdet uden nogen som helst Foruddannelse, til en Aflønning af 136 Kr. pr. Uge plus fri Uniform, Kost og Ophold i øvrigt?

Jeg ved og paaskønner, at Regeringen som almindelig Rettesnor har advaret det offentlige og derunder ogsaa selvsagt de Faktorer, der sorterer direkte under Ministerierne, mod at deltage i den Konkurrence om Arbejdsmarkedet, der kun kan karakteriseres som Sortbørs i Arbejdskraft. Det er ret og rigtigt, for skal vi bevare Erhvervslivet sundt og konkurrencedygtigt, maa vi alle passe paa og være med i det

fælles Arbejde ogsaa paa dette Omraade. Ligesom det var ret og rimeligt før i Tiden at hænge de Arbejdsgivere ud, der underlønnede, ligesaa nødvendigt er det, at vi nu staaer sammen om at holde Balancen, saa de Fristelser, der er for mange, til at overbyde og derved trække Arbejdskraften til sig, kan bremses. Hvis de to af mig her nævnte Tilfælde viser sig at være rigtige og det ikke er ganske særlige og isolerede Tilfælde, som kan sagligt begrundes, viser de, at Regeringen maa være dobbelt aarvaagen over for dette Forhold og i hvert Fald inden for sit eget suveræne, snævre Omraade vise det gode Eksempel. Enhver vil forstaa, at for Landbruget paa de Egne — og det breder sig i vor moderne Tid hurtigt —, hvor det offentlige kaprer Arbejdskraft med en Aflønning for unge Piger paa 300 Kr. pr. Maaned og for unge Karle paa 550 til 600 Kr. plus fri Station, vil al Konkurrence være umulig, og Vejen gaar da kun gennem en Ekstensivering af Bedriften. Men det vil igen sige, at den Eksportoffensiv, vi alle er saa interesserede i, udebliver.

Paa Foranledning af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Heick i Gaar fra denne Plads fremsatte vedrørende Afviklingen af den Vogelgesangske Virksomhed i Sønderjylland, vil jeg gerne, da jeg personlig har med denne Afvikling at gøre, fremsætte nogle faa Bemærkninger. Jeg er enig i det ærede Medlems Betragtninger vedrørende Overtagelsen af de af det tyske Höfewerwaltungsgesellschaft indtil Kapitulationen erhvervede Ejendomme, som nu af Statens Jordlovsudvalg bortsælges til de bedst mulige, fagligt kvalificerede og ogsaa i national og folkelig Henseende sikre og gode Folk. Det store Flertal af disse Ejendomme er jo netop beliggende i den sydlige Del af Landsdelen, og derfor vil det være af den største Betydning, folkeligt og nationalt, at de overtages af virkelig gode og dygtige Folk. Det er da ogsaa, kan jeg betro det ærede Medlem, den Retningslinie, som Statens Jordlovsudvalg efter bedste Evne anlægger, og det samme gælder selvfølgelig for andre tyskejede Ejendomme, der ifølge Konfiskationsloven af Statens Jordlovsudvalg overtages til eventuel Udstykning og Salg.

Hvad angaar den anden af det ærede